

Ἡ σιωπὴ βαραίνει τὴν ἀτμόσφαιρα, καθὼς ἡ πόρτα κλεί-νει μὲ θόρυβο πίσω μου. Ἡ σκιὰ τῆς ἀπώλειας πλανιέται πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν παππούδων. ...

Σὰν βαρὺ πέπλο, ἡ θλίψη σκεπάζει τὴν ψυχὴ μου, πνίγοντας κάθε χαρούμενη ἀνάμνηση. Τὸ σπίτι τῶν παππούδων, ἄδειο πιά, στέκει ἀγέρωχο, μὰ ταυτόχρονα εὐθραυστο, φυλαγμένο στὶς παλάμες τῆς νοσταλγίας. Ἡ πόρτα, κλειστὴ πιά γιὰ πάντα, σηματοδοτεῖ τὸ τέλος μιᾶς ἐποχῆς, μιᾶς ἐποχῆς ἀνεμελιάς καὶ ζεστασιᾶς

Κανένα εἰστιάτοριο δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ἀγγίξῃ τὴν ζεστασιὰ τῆς κουζίνας τῆς γιαγιάς. Τὰ γιορτινὰ τραπέζια, γεμᾶτο μὲ λιχουδιές, ἔλαμπαν σὰ στολισμένο δέντρο, ἐνῶ τὰ γέλια ἀντηχοῦσαν σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Χάθηκαν τὰ Κυριακάτικα τραπεζώματα, γεμᾶτα μὲ γέλια καὶ παιχνίδια, θείους, ξαδέρφια, γονεῖς καὶ ἀδέρφια.

Χάθηκε ἡ μυρωδιὰ τοῦ ζεστοῦ τυρόψωμου καὶ τοῦ φρεσκοψημένου ψωμιοῦ.

Τώρα, σιωπὴ καὶ σκόνῃ κυριαρχοῦν, μὲ μιὰ πινακίδα "πωλεῖται" νὰ στέκεται ἀψυχὴ μάρτυρας τῆς ἐγκατάλειψης.

Ποιὸς θέλει ἓνα σπίτι γεμᾶτο φαντάσματα χαμένων χρόνων; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀγγίξῃ τὴν αὐρα τῆς ἀγάπης ποὺ αἰωρεῖται ἀκόμα στοὺς ἀδειοὺς τοίχους;

Ἡ ἐνηλικίωσὴ ἔρχεται ἀναπάντεχα, χτυπῶντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἐκλείσε.

Καὶ ἐμεῖς, μεγαλώσαμε ξαφνικά. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, ἀφήσαμε πίσω μας τὴν παιδικότητα καὶ βρεθήκαμε ἐνήλικες, ντυθήκαμε εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις, μόνοι σὲ ἓναν κόσμον ποὺ δὲν μοιάζει πιά τόσο ζεστός.

Στὰ μάτια τῶν παππούδων, ὅμως, θὰ εἴμαστε πάντα τὰ μικρά τους, τὰ ἀνυπεράσπιστα παιδιά τους. Ἡ ἀγάπη τους, ἀστείρευτὴ καὶ ἀνεὺ ὄρων, μένει ζωντανὴ στὶς ἀναμνήσεις, ζεσταίνει τὴν ψυχὴ μας στὶς δύσκολες στιγμές.

Θυμᾶμαι τὸν καφέ τους, πάντα ἑτοιμο. Τὰ φαγητὰ φτιαγμένα μὲ μεράκι. Τὸ κρασί ἔερε ἀφθονο καὶ ἔδινε χρῶμα στὶς συζητήσεις. Τὰ γλυκὰ γαργαλοῦσαν τὸν ὄυρανίσκο.

Θυμᾶμαι τὶς ἱστορίες τους γεμᾶτες σοφία. Τὰ τραγούδια τους ποὺ ἔδιωχναν κάθε μαυρίλα. Ἡ σοφία τους φυλαγμένη στὶς κουβέντες τους, γίνεται πλέον πολὺτιμη κληρονομιά.

Καὶ τώρα;

Τώρα σιωπὴ τώρα φεύγουν καὶ ἀφήνουν ρυτίδες... Τώρα πλέον ὅλα αὐτὰ ἔσβησαν... Χτύπα χρόνο, χτύπα καὶ σὺ, ἡ καρδιά μου ν' ἀντέξῃ μπορεῖ. Ἡ σιωπὴ πνίγει τὸ σπίτι..., ἡ σκόνῃ καλύπτει τὰ ἐπιπλα..., τὰ τραγούδια σιγοῦν..., τὰ χέρια ποὺ μαγεύεραν ἀδρανοῦν..., οἱ τηγανητὲς πατάτες μένουν ἀπλὰ μιὰ ἀνάμνηση..., οἱ παπποὺς δὲν θὰ μᾶς διηγηθῇ ἱστορίες...,

ὅλα σβήνονται σιγά-σιγά...!

Μᾶς λείπει ἡ ζεστασιά τους, ἡ ἀγάπη τους, ἡ ἀσφάλεια ποὺ νιώθαμε στὴν ἀγκαλιά τους. Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα, γιὰ τὰ μαθήματα ζωῆς, γιὰ τὶς θυσίες, γιὰ τὴν ἀγάπη.

Μιὰ ἀσβεστη φλόγα καίει στὴν καρδιά μου καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνῶ ἀπὸ τὸ σπίτι τους, σταματᾶω γιὰ μιὰ στιγμή... Ἡ συνήθεια βλέπετε, μὲ σπρώχνει νὰ ἀνοίξω..., θέλω νὰ μπῶ..., νὰ νιώσω ξανὰ τὴν ζεστασιά τους..., νὰ χαθῶ στὶς ἀγκαλιές ποὺ δὲν υπάρχουν πιά..., νὰ ἀκούσω τὶς φωνές τους... Ξέρω, ὅμως, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι πιά δυνατό!

Ἡ πόρτᾱ ἴσως εἶναι κλειστή, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μένει ἀθάνατη, φυλαγμένη στὶς ψυχές μας.

Σᾶς σκέφτομαι, παπποῦδες μου, καὶ ἡ ἀγάπη μου μένει ζωντανή, φλόγα ἀσβεστη στὴν ψυχὴ μου. Ἡ ἀγάπη μου γιὰ ἐσᾶς εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν χωράει σὲ λόγια. Μιὰ ἀγάπη τόσο μεγάλη, ποὺ νικάει ἀκόμα καὶ τὸν θάνατο.

Θὰ σᾶς θυμᾶμαι πάντα!